

Deuteronomy 1:1-1:39, 2:1

Deuteronomy 1:1-39

(1) These are the words that Moses addressed to all Israel on the other side of the Jordan.—Through the wilderness, in the Arabah near Suph, between Paran and Tophel, Laban, Hazeroth, and Di-zahab, (2) it is eleven days from Horeb to Kadesh-barnea by the Mount Seir route.— (3) It was in the fortieth year, on the first day of the eleventh month, that Moses addressed the Israelites in accordance with the instructions that the LORD had given him for them, (4) after he had defeated Sihon king of the Amorites, who dwelt in Heshbon, and King Og of Bashan, who dwelt at Ashtaroth [and] Edrei. (5) On the other side of the Jordan, in the land of Moab, Moses undertook to expound this Teaching. He said: (6) The LORD our God spoke to us at Horeb, saying: You have stayed long enough at this mountain. (7) Start out and make your way to the hill country of the Amorites and to all their neighbors in the Arabah, the hill country, the Shephelah, the Negeb, the seacoast, the land of the Canaanites, and the Lebanon, as far as the Great River, the river Euphrates. (8) See, I place the land at your disposal. Go, take possession of the land that the LORD swore to your fathers, Abraham, Isaac, and Jacob, to assign to them and to their heirs after them. (9) Thereupon I said to you, “I cannot bear the burden of you by myself. (10) The LORD your God has multiplied you until you are today as numerous as the stars in the sky.— (11) May the LORD, the God of your fathers, increase your numbers a thousandfold, and

דברים א': א'-ל"ט

(א) אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין-פארן ובין-תפל ולבן ונצרית ונדי זקב: (ב) אחד עשר יום מחרב הרה הר-שעיר עד קדש ברנע: (ג) ויהי בארבעים שנה בעשתי-עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל-בני ישראל לכל אשר צנה יהנה אתו אלהם: (ד) אחרי הפתו את סיון מלך האמרי אשר יושב בחשבון ואת עוג מלך הבשן אשר-יושב בעשפתרת באדריעי: (ה) בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את-התורה הזאת לאמר: (ו) יהנה אלהינו דבר אלינו בחרב לאמר רב-לכם שבת בנהר הזה: (ז) פנו ויסעו לכם ובאו הר האמרי ואל-כל-שכניו בערבה בנהר ובשפלה ובנגב ובחוף הים ארץ הפניני והלבנון עד-הנהר הגדל נהר-פרת: (ח) ראה נתתי לפניכם את-הארץ באו ורשו את-הארץ אשר נשבע יהנה לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם ולנרעם אחריהם: (ט) ואמר אלכם בעת ההוא לאמר לא-אוכל לבדי שאת אתכם: (י) יהנה אלהיכם הרה אתכם והנגם היום ככוכבי השמים לרב: (יא) יהנה אלהי אבותיכם יסף עליכם ככם אלה פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם: (יב) איכה אשא לבדי טרחתכם ומשאכם וריבכם: (יג) הבו לכם אנשים חכמים ונבנים וידעים לשבטיכם ואשימם

bless you as He promised you.— (12) How can I bear unaided the trouble of you, and the burden, and the bickering! (13) Pick from each of your tribes men who are wise, discerning, and experienced, and I will appoint them as your heads.” (14) You answered me and said, “What you propose to do is good.” (15) So I took your tribal leaders, wise and experienced men, and appointed them heads over you: chiefs of thousands, chiefs of hundreds, chiefs of fifties, and chiefs of tens, and officials for your tribes. (16) I charged your magistrates at that time as follows, “Hear out your fellow men, and decide justly between any man and a fellow Israelite or a stranger. (17) You shall not be partial in judgment: hear out low and high alike. Fear no man, for judgment is God’s. And any matter that is too difficult for you, you shall bring to me and I will hear it.” (18) Thus I instructed you, at that time, about the various things that you should do. (19) We set out from Horeb and traveled the great and terrible wilderness that you saw, along the road to the hill country of the Amorites, as the LORD our God had commanded us. When we reached Kadesh-barnea, (20) I said to you, “You have come to the hill country of the Amorites which the LORD our God is giving to us. (21) See, the LORD your God has placed the land at your disposal. Go up, take possession, as the LORD, the God of your fathers, promised you. Fear not and be not dismayed.” (22) Then all of you came to me and said, “Let us send men ahead to reconnoiter the land for us and bring back word on the route we shall follow and the cities we shall come to.” (23) I approved of the plan, and so I selected twelve of your men, one from each tribe. (24) They made for the hill country, came to the wadi Eshcol, and spied it out. (25) They took some of the fruit of the land with them and brought it down to us. And they gave us this report: “It is a good land that the LORD our God is giving to us.” (26) Yet

בְּרֵאשֵׁיכֶם: (יב) וַתַּעֲנוּ אֵתִי וַתֹּאמְרוּ
 טוֹב־הַדְּבָר אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת: (טו) וְאָלְחָח
 אֶת־רֵאשֵׁי שְׁבֹטֵיכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וַיִּדְעוּ
 וְאַתָּן אַתֶּם רֵאשִׁים עָלֵיכֶם שְׂרֵי אֲלָפִים
 וְשְׂרֵי מֵאוֹת וְשְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֹת
 וְשְׂטָרִים לְשֹׁבְטֵיכֶם: (טז) וַאֲצַנְהָה
 אֶת־שְׁפָטֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר שְׁמַע
 בֵּין־אֲחֵיכֶם וּשְׁפֹטֶתֶם לְדָק בֵּין־אִישׁ
 וּבֵין־אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ: (יז) לֹא־תִפְרִירוּ פְּנֵים
 בַּמִּשְׁפָּט כִּקְטָן כְּגֹדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תִגְוֶרוּ
 מִפְּנֵי־אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לַאלֹהִים הוּא וְהַדְּבָר
 אֲשֶׁר יִקְרָא מִכֶּם תִּקְרֹבוּן אֵלַי וּשְׁמַעְתִּיו:
 (יח) וַאֲצַנְהָה אֶתְכֶם בְּעֵת הַהוּא אֵת
 כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: (יט) וּנְסַע מִחֶרֶב
 וּנְלָךְ אֵת כָּל־הַמְּדָבָר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא
 אֲשֶׁר רֵאִיתֶם דְּרוֹד הַר הָאֲמֹרִי כַּאֲשֶׁר צִנְהָה
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָנוּ וּנְבֹא עַד קַדְשׁ בְּרַנְעָה:
 (כ) וְאָמַר אֲלֵיכֶם בְּאֵתֶם עַד־הַר הָאֲמֹרִי
 אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ: (כא) וְרָאה נָמוֹן
 יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לִפְנֵיךָ אֶת־הָאָרֶץ עַל־הַר
 כַּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם לְךָ
 אֶל־תִּירָא וְאַל־תַּחַת: (כב) וַתִּקְרֹבוּן אֵלַי
 כָּלְכֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַחָה אַנְשִׁים לִפְנֵינוּ
 וַיַּחְפְּרוּ־לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וַיָּשִׁבוּ אֲתָנוּ דְבָר
 אֶת־הַדְּרוֹד אֲשֶׁר נַעֲלָה־בָּהּ וְאֵת הָעֲרִים
 אֲשֶׁר נִבְא אֱלֹהֵינוּ: (כג) וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי הַדְּבָר
 וְאֶקַּח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד
 לְשֹׁבֵט: (כד) וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֹאוּ
 עַד־נַחַל אֲשַׁכְּלָן וַיַּרְגְּלוּ אֹתָהּ: (כה) וַיִּקְחוּ
 בְּיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיֹּרְדוּ אֵלֵינוּ וַיָּשִׁבוּ
 אֲתָנוּ דְבָר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ: (כו) וְלֹא אַבִּיתֶם לַעֲלֹת
 וַתִּמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כז) וַתַּרְגְּמוּ
 בְּאֶהֱלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשִׁנְאָת יְהוָה אֲתָנוּ
 הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת אֲתָנוּ בְּיַד
 הָאֲמֹרִי לְהַשְׁמִידָנוּ: (כח) אָנָּה | אֲנַחְנוּ עֲלִים
 אַחֲרֵינוּ הַמִּסּוֹ אֶת־לִבְכֶם לֵאמֹר עִם גְּדוֹל
 וָרֵם מִמֶּנּוּ עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצוּרֹת בְּשָׂמַיִם

you refused to go up, and flouted the command of the LORD your God. (27) You sulked in your tents and said, “It is because the LORD hates us that He brought us out of the land of Egypt, to hand us over to the Amorites to wipe us out. (28) What kind of place are we going to? Our kinsmen have taken the heart out of us, saying, ‘We saw there a people stronger and taller than we, large cities with walls sky-high, and even Anakites.’” (29) I said to you, “Have no dread or fear of them. (30) None other than the LORD your God, who goes before you, will fight for you, just as He did for you in Egypt before your very eyes, (31) and in the wilderness, where you saw how the LORD your God carried you, as a man carries his son, all the way that you traveled until you came to this place. (32) Yet for all that, you have no faith in the LORD your God, (33) who goes before you on your journeys—to scout the place where you are to encamp—in fire by night and in cloud by day, in order to guide you on the route you are to follow.” (34) When the LORD heard your loud complaint, He was angry. He vowed: (35) Not one of these men, this evil generation, shall see the good land that I swore to give to your fathers— (36) none except Caleb son of Jephunneh; he shall see it, and to him and his descendants will I give the land on which he set foot, because he remained loyal to the LORD. (37) Because of you the LORD was incensed with me too, and He said: You shall not enter it either. (38) Joshua son of Nun, who attends you, he shall enter it. Imbue him with strength, for he shall allot it to Israel. (39) Moreover, your little ones who you said would be carried off, your children who do not yet know good from bad, they shall enter it; to them will I give it and they shall possess it.

וּגְס־בְּנֵי עֲנָקִים רָאִינוּ שָׁם: (כט) וְאָמַר
אֲלֵכֶם לֹא־תַעֲרָצוּן וְלֹא־תִירָאוּן מֵהֶם: (ל)
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִהֲלִיךְ לִפְנֵיכֶם הוּא יִלְחָם
לָכֶם כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אִתְּכֶם בְּמִצְרַיִם
לְעֵינֵיכֶם: (לא) וּבַמִּדְבָּר אֲשֶׁר רָאִיתָ אֲשֶׁר
נִשְׁאַף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ פֶּאֶשֶׁר יִשְׂא־אִישׁ
אֶת־בְּגוֹן בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתֶּם
עַד־בְּאֲכֶם עַד־הַמְּקוֹם הַזֶּה: (לב) וּבַדֶּבֶר
הַזֶּה אֵינְכֶם מֵאַמִּינִם בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (לג)
הִהֲלִיךְ לִפְנֵיכֶם בְּדֶרֶךְ לְתוֹר לָכֶם מְקוֹם
לְחַנְתְּכֶם בָּאֵשׁ | לִיְלֵה לְרֵאֲתֶכֶם בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר
תִּלְכוּ־בָהּ וּבְעַגְוֹן יוֹמָם: (לד) וַיִּשְׁמַע יְהוָה
אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם וַיִּקְצֹף וַיִּשְׁבַּע לֵאמֹר: (לה)
אִם־יִרְאֶה אִישׁ בְּאַנְשִׁים הָאֵלֶּה הַדָּוָר הֲרַע
הִגִּיד אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְתַת
לְאַבְתְּיָכֶם: (לו) וַיִּלְתִּי כִּלְבִּי בְּוִיפְנֵיהּ הוּא
יִרְאֶנָּה וְלֹא־אַתֶּן אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר דִּרְוֶה־בָּהּ
וּלְבָנָיו יָעוּ אֲשֶׁר מִלֵּא אַחֲרֵי יְהוָה: (לז)
גַּם־כִּי הִתְאַנַּף יְהוָה בְּגַלְלֵכֶם לֵאמֹר
גַּם־אַתֶּה לֹא־תָבֹא שָׁם: (לח) יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן
הִעֲמִיד לִפְנֵיךָ הוּא יָבֹא וְשָׁמָּה אֶתְּוֹ סִזְק
כִּי־הוּא יִנְחִלָנָה אֶת־יִשְׂרָאֵל: (לט) וְטַפְּכֶם
אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבִי יְהִי וּבְנֵיכֶם אֲשֶׁר
לֹא־יָדְעוּ הַיּוֹם טוֹב וְרָע הִמָּה יָבֹאוּ וְשָׁמָּה
וְלָהֶם אֶתְּנֶנָּה וְהֵם יִירְשׁוּהָ:

Deuteronomy 2:1

(1) we marched back into the wilderness by the way of the Sea of Reeds, as the

דברים ב' א'

LORD had spoken to me, and skirted the
hill country of Seir a long time.

(א) וַנִּפְּן וַנִּסְעַתְּ הַמְדַבְּרָה לְדָרֶךְ יַם־סוּף
כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי וַנִּסְבֵּב אֶת־הַר־שֵׁעִיר
יָמִים רַבִּים: (ס)

Made with the Sefaria Source Sheet Builder
www.sefaria.org/sheets